

Alexej Vordak medzitým pristúpil o krok bližšie k poloduchovi a zabodol doňho zlostný pohľad. Rik Strigoj neustúpil, naopak, so záujmom čakal, čo bude nasledovať.

Prítomní evidentne znervózneli – schyľovalo sa k veľkému medzinárodnému konfliktu.

„Takže toto je pomsta za Zlatý kľúč?“ nečakane ticho sa spýtal Alexej. „Alebo skôr za ňu?“

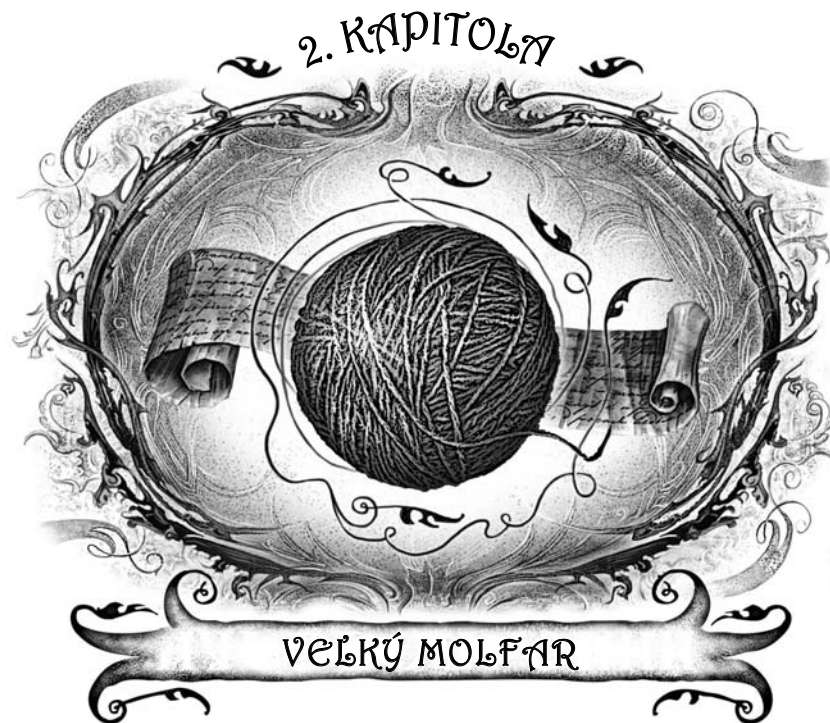
Poloduch sa okamžite prestal usmievať. Bez jediného slova sa nenúteno mierne uklonil a zmizol aj so svojou suitou v striebornej hmle ultraprieochodu.

V miestnosti zavládlo skľučujúce ticho, prerušované iba hlbokými vzdychmi a nesúhlasným pokašliavaním hostí.

„A je to v háji,“ zašepkal Šell mágovi Virtusovi do ucha, ale v tom tichu to nikomu neuniklo.

Bodku za neúspešným rokovaním zrazu urobila jasná ohnivá čiara – preťala priestor pred kniežaťom Vordakom a do ľavej laktovej opierky jeho trónu sa zabodol hrubý železný šíp s krídelkami zo sovích pier. Keby v tej chvíli Alexej neuhol rukou, šíp by mu ju úplne rozdrvil, presne ako vyrezávanú opierku, ktorá sa okamžite rozletela na kúsky.

Dokonca ani rozrušený Šell incident nekomentoval, obmedzil sa iba na dlhé ostré hvizdnutie.

Tmavý les zaplňali tajomné nočné zvuky.

Odkiaľsi sa ozývalo zavýjanie, clivé, naliehavé a nekončiace. Pripomínalo zúfalý usedavý plač a prenikalo až do samého srdca, trápilo a trhlo struny nervov ako muzikant šialený od strachu. Vyvolávalo túžbu niekam sa ukryť alebo tiež zavýť, pomôcť komusi s jeho trápením a vychrliť zo seba vlastné zúfalstvo.

Na oblohe sa ukázal prvý mesiac a hneď za ním aj jeho druh. Svetlo oboch sa okamžite predralo cez husto poprepletané konáre stromov. Temná mrákava lesa sa rozpadla na tisíce ohydných pokrivených tieňov, ktoré tulácke ponevierajúcej sa po lesnom kráľovstve naháňali ešte väčší strach.

Sediť na hrubom konári bolo nepohodlné, ale bezpečné. Od chvíle, ako sem Kavé vyliezla zo strachu pred dravcami,